

[Johannes Jensen.]

skulle have som tilskud. Jeg gør opmærksom på, at skal staten give 70 mill. kr. som tilskud under former, der kræver så megen administration, kan det uden overdreven fastslås, at skatteborgerne kommer af med 100 mill. kr. i skatter alene for at bestride denne opgave. Dette gælder ikke mindst, sålænge man vedbliver med direkte at beskatte selv de mindste indkomster. Vi har så ofte før påvist, at staten ikke er i stand til at hjælpe med nær så meget, som den opkræver i skatter.

Jeg ønsker endvidere at fastslå, at skatterne overvæltet på det arbejdende folk, ikke mindst på befolkningsgrupper, som ingen muligheder har for at narre skattevæsenet. Det ville være mere nødvendigt, om det høje ting tog sig for at fjerne de kolossale forbrugsskatter, som er en væsentlig årsag til fattigdommen. Mennesket lever som bekendt ikke af rugbrød og mælk alene. Vi har før fremhævet, hvorledes der gennem lovgivningen bliver lagt varefordyrende afgifter på beklædningsgenstande og andre nødvendige ting, som især må betales af familier med mange børn. Det drejer sig om mere end 100 mill. kr. for beklædning alene, når vi tager de monopoldannelser i betragtning, som bliver et resultat af de toldafgifter, der skal lægges på manufakturvarer f. eks.

For ikke alene at henholde mig til det absolut nødvendige forbrug vil jeg gøre det høje ting opmærksom på tabel 33 i det nylig offentliggjorte nationalbudget. Denne tabel viser, at der i 1949 blev opkrævet 119 mill. kr. i skatter alene på chokolade- og sukkervarer. Der er vist ikke ret mange, der tror, at disse millioner alene er hentet hos folk, der er velhavende. Tilskudspolitikken medfører kun, at man gør disse forbrugsafgifter aktuelle, at man derigennem gør alt, hvad der kan gøre livet værd at leve, til luksus. Jeg er sikker på, at selv de fattigste giver mere i skatter af børnenes slikkeri, end der modtages i tilskud efter denne lov.

Tilskudslove bliver brugt som begrundelse for nødvendigheden af at opkræve forbrugsafgifter. Alene i 1949 blev der opkrævet 1598 mill. kr. i skatter gennem folkets forbrug. Når vi tager indkomststatistikken i betragtning, opdager vi, hvorledes disse hjælpeforanstaltninger har social slagside. Alene indkomster over 12 300 kr. udgjorde sammenlagt i 1948 kun 1 milliard kr. eller mindre end ²/₃ af de samlede forbrugsafgifter. Dette nævnes kun, fordi jeg vil fastslå, at penge til fattigfolks brød og mælk

skaffer man ikke ved at beskatte de riges luksusforbrug.

Vi vil altså ikke være med til at bilde folk ind, at staten er i stand til at optræde som den store gaveuddeler. Vi ser i dette lovforslag enten et forsøg på at føre folk bag lyset eller et bevis på, at magthaverne er bjergtagne af nationaløkonomiske vildfarelser. Hvad der end er årsagen, er det i alle tilfælde til skade for samfundet.

Landbrugsministeren (Bording): Samtlige ordførere undtagen den sidste har anbefalet lovforslaget, og jeg takker for denne anbefaling.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Slagelse) spurgte mig, om det var nødvendigt, at man fremdeles i denne lov beholdt § 4, der går ud på, at der kan opkræves en afgift for smør, der udføres her fra landet. Jeg erkender, at jeg, efter at lovforslaget var fremsat, ved at studere det nøjere blev opmærksom på, at denne bestemmelse, der er overført fra tidligere love, ikke er nødvendig for at gennemføre det, der nu er formålet.

Jeg har ondt ved at forstå det ærede medlem hr. Peder Jakobsens udtalelse om, at atter havde landbruget fået den korte hammel. Lovforslaget går kort og godt ud på, at man sikrer landbruget verdensmarkedets pris for disse varer, rug og mælk, og at man sikrer forbrugerne disse varer til en betydelig lavere pris derved, at staten betaler forskellen. At det i realiteten skulle betyde, at landbruget fik den korte hammel, har jeg som sagt ondt ved at forstå.

Men jeg takker for anbefalingen fra de forskellige sider og vil tillade mig senere at foreslå, at § 4 udgår, da den er unødvendig.

Peder Jakobsen: Den højtærede landbrugsminister må have misforstået mig, for jeg sagde udtrykkelig, at det var det landbrug, der havde husdyrhold, der fik den korte hammel i forhold til det landbrug, som producerede råvarerne og levede af at sælge dem. Jeg sagde, at det var det, tallene i bemærkningerne gav udtryk for, idet tilskuddet til rugen var stigende, hvorimod tilskuddet til mælken var dalende.

Landbrugsministeren (Bording): Ja, men jeg kan da ikke se, at denne lovgivning har den fjerneste indflydelse på denne noget uheldige udvikling for landbruget.

Hermed sluttede forhandlingen.